

STIEG LARSSON

De vrouw die
met vuur speelde

deel 1

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

DONDERDAG 16 DECEMBER – VRIJDAG 17 DECEMBER

Lisbeth Salander schoof haar zonnebril naar het puntje van haar neus en kneep haar ogen onder de rand van haar zonnehoed tot splétjes. Ze zag de vrouw van kamer 32 door de zij-ingang van het hotel naar buiten komen en naar een van de groenwitgestreepte ligstoelen bij het zwembad lopen. Ze keek geconcentreerd naar de grond voor zich en leek onvast op haar benen te staan.

Salander had haar eerder alleen van een afstand gezien. Ze schatte de leeftijd van de vrouw op ongeveer vijfendertig, maar ze had een uiterlijk waardoor ze tussen de vijfentwintig en vijftig kon zijn. Ze had bruin haar tot op haar schouders, een langwerpige gezicht en een rijp lichaam, dat uit een postordercatalogus van dameslingerie leek te zijn geknipt. De vrouw was gekleed in sandalen, een zwarte bikini en een paarsgetinte bril. Ze was Amerikaanse en sprak met een zuidelijk dialect. Ze had een gele zonnehoed, die ze op de grond naast de ligstoel liet vallen, voordat ze de barkeeper van

Ella Carmichaels bar wenkte.

Lisbeth Salander legde haar boek op haar schoot en nam een slok uit haar beker koffie, voordat ze zich uitrekte naar haar pakje sigaretten. Zonder haar hoofd af te wenden verplaatste ze haar blik naar de horizon. Vanaf haar plaats op het terras bij het zwembad kon ze tussen een groep palmen en de rododendrons bij de muur voor het hotel door, een glimp opvangen van de Caribische zee. Een stukje verderop zeilde een boot met de wind mee in noordelijke richting, op weg naar Saint Lucia of Dominica. Nog verder weg kon je de contouren ontwaren van een grijze vrachtboot op weg naar het zuiden, naar Guyana of een van de buurlanden. Een zwak briesje bestreed de warmte van de ochtend, maar ze voelde desondanks een zweetdruppel langzaam naar haar wenkbrauw sijpelen. Lisbeth Salander hield niet van bakken in de zon. Ze bracht de dagen zo veel mogelijk in de schaduw door en zat daardoor haast permanent onder een parasol of zonnescherm. Toch was ze zo bruin als een kokosnoot. Ze was gekleed in een kakikleurige, korte broek en een zwart topje.

Ze luisterde naar de vreemde klanken van de steeldrums die uit de luidspreker bij de

bar stroomden. Ze was niet het minst geïnteresseerd in muziek en kon geen onderscheid maken tussen een smartlap en een popsong, maar steeldrums fascineerden haar. Het leek onwaarschijnlijk dat iemand een olievat kon stemmen en nóg onwaarschijnlijker dat het vat zó bespeeld kon worden, dat het controleerbare geluiden afgaf die op niets anders leken. Ze ervoer de geluiden als magisch.

Plotseling voelde ze zich geïrriteerd en verplaatste ze haar blik terug naar de vrouw die net een glas met een sinaasappelkleurig drankje in ontvangst had genomen.

Dát was Lisbeth Salanders probleem niet. Ze kon alleen niet begrijpen waarom de vrouw daar bleef. Lisbeth Salander luisterde al vier nachten, sinds het stel was gearriveerd, naar de dof doorklinkende terreur die zich in de kamer van de burens afspeelde. Ze had horen huilen en zachte, opgewonden stemmen gehoord en een paar keer had ze het geluid van klappen opgevangen. De man die daarvoor verantwoordelijk was, Lisbeth vermoedde dat het haar man was, was in de veertig. Hij had donker, steil haar met een tijdloze scheiding in het midden en leek voor zaken op Grenada te zijn. Lisbeth Salander had geen idee wat

hij voor beroep had, maar de man was elke ochtend netjes gekleed in een colbert en een stropdas en dronk koffie in de bar van het hotel, voordat hij zijn aktetas pakte en buiten een taxi nam.

Hij keerde laat in de middag terug naar het hotel, waarna hij ging zwemmen en met zijn vrouw bij het zwembad zat. Ze aten 's avonds altijd samen in wat een zeer discreet en liefdevol samenzijn leek. De vrouw dronk mogelijk een of twee glazen te veel, maar haar dronkenschap was niet storend of opzienbarend.

De ruzies in de kamer van de burens begonnen meestal tussen tien en elf uur 's avonds, ongeveer omstreeks de tijd dat Lisbeth in bed kroop met een boek over de geheimen van de wiskunde. Er was geen sprake van zware mishandeling. Voor zover Lisbeth door de muur heen kon opmaken, was het een slepende, zeurende ruzie. Afgelopen nacht had Lisbeth haar nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen en was ze op het balkon gaan staan om door de open balkondeur van het paar te horen waar het over ging. De man had meer dan een uur door de kamer heen en weer gelopen en erkend dat hij een klootzak was en dat hij haar niet waard was. Hij had keer op keer tegen

haar gezegd dat zij hem vast een stiekemerd vond. En telkens had zij geantwoord dat dat niet zo was en had ze hem geprobeerd te kalmeren. Hij was steeds feller geworden en had haar uiteindelijk door elkaar gerammeld. Tot ze hem had geantwoord zoals hij wilde: 'Ja, je bent onbetrouwbaar.' Hij had haar afgedwongen bekentenis meteen benut als excuus om haar, haar handel en wandel en haar karakter eens flink te bekritisieren. Hij had haar een hoer genoemd, een woord waartegen Lisbeth Salander ongetwijfeld in actie was gekomen als de aanklacht tegen haar gericht was geweest. Nu was dat echter niet het geval en daardoor niet háár probleem, en dus vond ze het lastig om te beslissen of ze op de een of andere manier zou reageren.

Lisbeth had ontsteld naar zijn gezeur staan luisteren, dat plotseling was overgegaan in iets wat klonk als een oplawaai. Ze had net besloten de gang op te gaan om een trap tegen de deur van de burens te geven toen het stil was geworden.

Nu ze de vrouw bij het zwembad inspecteerde, zag ze een vage, blauwe plek op haar schouder en een schaafwond op haar heup, maar verder geen opzienbarende verwondingen.

Negen maanden eerder had Lisbeth een artikel gelezen in *Popular Science*, een tijdschrift dat iemand op de Romeinse luchthaven Leonardo da Vinci vergeten was, en plotseling had ze een onbestemde fantasie ontwikkeld voor een dergelijk obscuur onderwerp als sferische astronomie. Ze had volstrekt impulsief een bezoek gebracht aan de academische boekhandel van Rome en enkele van de belangrijkste proefschriften over dat onderwerp aangeschaft. Om sferische astronomie te begrijpen had ze zich echter wel moeten verdiepen in de complexe mysteriën van de wiskunde. Gedurende haar reizen van de laatste maanden had ze vaak academische boekhandels bezocht om nog meer boeken over dat onderwerp te zoeken.

De boeken hadden voornamelijk in haar koffer gelegen en haar studie was onsystematisch geweest en zonder eigenlijk doel, totdat ze de academische boekhandel van Miami was binnengelopen en weer naar buiten was gekomen met *Dimensions in Mathematics* van dr. L.C. Parnault, Harvard University, 1999. Ze had het boek gevonden vlak voordat ze naar de Florida Keys zou vertrekken om van daaruit te gaan eilandhoppen door de Cariben.

Daarna had ze Guadalupe afgewerkt (twee

dagen in een onbegrijpelijk gat), Dominica (gezellig en ontspannen, vijf dagen), Barbados (een etmaal in een Amerikaans hotel waar ze zich vreselijk onwelkom voelde) en Saint Lucia (negen dagen). Op Saint Lucia had ze wel langere tijd willen blijven, als ze geen ruzie had gekregen met een local van de jeugdliga, een knul die traag van begrip was en die tekeerging in de bar van het hotel in het achterafstraatje waar ze logeerde. Uiteindelijk had ze haar geduld verloren en een baksteen naar zijn hoofd gesmeten, uitgecheckt bij het hotel en een veerboot genomen met als bestemming Saint George's, de hoofdstad van Grenada, een land waar ze nog nooit van had gehoord voor ze aan boord ging.

Ze was 's morgens om tien uur op een ochtend in november tijdens een tropische regenbui op Grenada aan land gegaan. Uit *The Caribbean Traveller* had ze begrepen dat Grenada bekendstaat als *Spice Island*, kruideneiland, en dat het een van de grootste producenten van nootmuskaat ter wereld is. Het eiland had 120.000 inwoners, maar nog eens ruim 200.000 Grenadianen woonden in de VS, Canada of Engeland, wat een indruk gaf van de arbeidsmarkt in het vaderland. Het was

een bergachtig landschap rondom een dode vulkaan, de Grand Etang.

Historisch gezien was Grenada een van vele onbeduidende, voormalige Britse koloniën. In 1795 had Grenada politiek opzien gebaard nadat een vrijgelaten voormalige slaaf genaamd Julian Fedon geïnspireerd was geraakt door de Franse Revolutie en een opstand was begonnen, waardoor de Kroon zich genoodzaakt had gezien troepen te sturen om een groot aantal rebellen in de pan te hakken, neer te schieten, op te hangen en te verminken. Wat het koloniale regime had geschokt, was dat ook een aantal arme blanken zich zonder enige etiquette of consideratie met de rassengrenzen bij de opstand van Fedon had aangesloten. De opstand was neergeslagen, maar Fedon was nooit gevangengenomen; hij was verdwenen in het bergmassief van de Grand Etang, waar hij was uitgegroeid tot een plaatselijke legende van Robin Hood-achtige proporties.

Krap tweehonderd jaar later, in 1979, had advocaat Maurice Bishop een nieuwe revolutie teweeggebracht, die volgens de reisgids was geïnspireerd op *the communist dictatorships in Cuba and Nicaragua*, maar van wie Lisbeth

